رئاسة الشؤون الدينية
بالمسجد الحرام والمسجد النبوي

Latviešu | لاتفي | رَسُولُ الإِسْلَامِ مُحَمَّدٌ ﷺ

Islāma sūtnis Muhameds

(lai miers un Allāha svētība ir ar viņu)

Svētās Mekas mošejas
un Medīnas Pravieša mošejas
Reliģisko lietu pārvaldes Zinātniskā komiteja

رَسُولُ الإِسْلَامِ مُحَمَّدٌ ﷺ

Islāma sūtnis Muhameds (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu)

اللَّجْنَةُ العِلْمِيَّةُ

بِرِئَاسَةِ الشُّؤُونِ الدِّينِيَّةِ بِالمَسْجِدِ الحَرَامِ وَالمَسْجِدِ النَّبَوِيِّ

Svētās Mekas mošejas un Medīnas Pravieša mošejas Reliģisko lietu pārvaldes Zinātniskā komiteja

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Islāma sūtnis Muhameds (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu)

Visu Žēlīgā Žēlsirdīgā Allāha vārdā Īss pārskats par Islāma sūtni Muhammadu (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu): viņa vārds, izcelsme, dzimtene un laulība; viņa sludinātā vēsts un pravietības pierādījumi; viņam atklātā likumu sistēma; kā arī pretinieku nostāja.

1. Viņa vārds, izcelsme un pilsēta, kurā viņš piedzima un uzauga.

Islāma sūtni sauc Muhameds, Abdullāha dēls, Abdulmuttaliba dēls, Hāšima dēls. Viņš ir cēlies no Ismaēla, Ābrahāma dēla (lai miers ir ar viņiem).

Allāha pravietis Ābrahāms (lai miers ir ar viņu) ieradās no Šāmas uz Meku un līdzi atveda savu sievu Hādžaru un dēlu Ismaēlu, kurš vēl bija zīdainis šūpulī. Pēc Visaugstākā Allāha pavēles viņš viņus apmetināja Mekā. Kad zēns paaugās, pravietis Ābrahāms (lai miers ir ar viņu) atkal ieradās Mekā, un kopā ar savu dēlu Ismaēlu (lai miers ir ar viņiem abiem) uzcēla Kaabu — Svēto namu. Ap šo namu izveidojās pilsēta, un Meka kļuva par vietu, kur ļaudis pielūdza Allāhu, radību Kungu, un uz kuru veica svētceļojumu. Kopš tā laika ilgus gadsimtus cilvēki pielūdza Allāhu bez starpniekiem, sekojot

Ābrahāma (lai miers ir ar viņu) ticības ceļam.

Pēc tam arābi atkāpās no šī ceļa, un Arābijas pussalas stāvoklis kļuva līdzīgs tam, kāds valdīja arī citās pasaules zemēs. Tajā plaši izplatījās elkdievība: viņi sāka pielūgt elkus, aprakt meitenes dzīvas, netaisnīgi izturējās pret sievietēm, deva nepatiesas liecības, dzēra vīnu, piekopa netiklību, piesavinājās bāreņu mantu un nodarbojās ar augļošanu…

Šajā vietā un šādos apstākļos 571. gadā piedzima Islāma sūtnis Muhameds, Abdullāha dēls, no Ismaēla, Ābrahāma dēla (lai miers ir ar viņiem) dzimtas. Viņa tēvs nomira vēl pirms viņa dzimšanas, bet māte nomira, kad viņam bija seši gadi. Par viņu gādāja tēvocis Abū Tālibs. Viņš uzauga kā bārenis, dzīvoja trūcīgi un iztiku sev nodrošināja ar paša darbu un pūlēm.

2. Viņa laulība.

25 gadu vecumā viņš apprecējās ar Mekā augsti godātu sievieti — Hadīdžu, Huvailida meitu (lai Allāhs ir ar viņu apmierināts). Viņiem piedzima četras meitas un divi dēli, tomēr abi dēli nomira agrā bērnībā. Viņš pret sievu un ģimeni izturējās laipni un ar patiesu mīlestību, tāpēc Hadīdža viņu ļoti iemīlēja, un arī viņš viņu mīlēja tikpat patiesi. Arī daudzus gadus pēc viņas nāves viņš turpināja godāt viņas piemiņu: reizēm viņš nokāva aitu un tās gaļu izdalīja Hadīdžas (lai Allāhs ir ar viņu

apmierināts) draudzenēm. Ar to viņš izrādīja viņām cieņu un saglabāja uzticību savas sievas piemiņai.

3. Atklāsmes sākums

Sūtnis Muhameds (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu) jau kopš bērnības izcēlās ar cildenu raksturu. Viņa tauta viņu dēvēja par "Patieso" un "Uzticamo". Viņš kopā ar savas pilsētas ļaudīm piedalījās cienījamos darbos, taču viņš noraidīja elku pielūgsmi, ko viņi piekopa, un nekad tajā nepiedalījās.

Kad viņš bija sasniedzis četrdesmit gadu vecumu, Allāhs izvēlējās viņu par Savu sūtni. Pie viņa ieradās eņģelis Gabriēls (lai miers ir ar viņu) un atklāja viņam pirmās atklāsmes rindas, proti, Visuaugstā Allāha sacīto:

﴿اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ ۝١ خَلَقَ الْإِنسَانَ مِنْ عَلَقٍ ۝٢ اقْرَأْ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ ۝٣ الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ ۝٤ عَلَّمَ الْإِنسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ ۝٥﴾

1. Lasi sava Radītāja vārdā,
2. Kurš radīja cilvēku no asins recekļa.
3. Lasi! Tavs Kungs ir Visdāsnākais.
4. Viņš iemācīja rakstīt,
5. Iemācīja cilvēkam to, ko viņš nezināja.

Sūra „Asins receklis", 1.–5. panti.

Tad viņš atgriezās pie savas sievas Hadīdžas (lai Allāhs ir ar viņu apmierināts) dziļi satraukts. Viņš pastāstīja viņai par piedzīvoto, un viņa viņu nomierināja. Pēc tam viņa devās kopā ar viņu pie

sava brālēna Varakas, Naufaļa dēla, kurš bija kristietis un lasījis Toru un Evaņģēliju. Hadīdža sacīja: "Brālēn! Paklausies sava brāļadēla stāstījumu." Varaka jautāja: "Ko tu redzēji?" Tad Allāha sūtnis (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu) viņam izstāstīja par to, ko bija redzējis, un Varaka sacīja:

"Tas ir tas pats eņģelis, ko Allāhs sūtīja Mozum. Ak, kaut es būtu jauns un spēcīgs! Kaut es būtu dzīvs tajā dienā, kad tava tauta tevi padzīs." Tad Allāha sūtnis (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu) sacīja: "Vai tad viņi mani padzīs?" Viņš atbildēja: "Jā. Visi, kas nākuši ar šādu vēsti, ir piedzīvojuši naidīgu attieksmi. Ja būšu vēl dzīvs, kad pienāks tā diena, es tevi atbalstīšu ar visu, ko varēšu."

Mekā turpinājās Korāna atklāšana: eņģelis Gabriēls nodeva Pravietim Radītāja vēstījumu un tā skaidrojumu.

Pravietis (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu) neatlaidīgi aicināja savu tautu pie Islāma, taču viņa tauta nostājās pret viņu. Viņi ar viņu strīdējās un piedāvāja bagātību un varu, lai viņš atteiktos no savas sūtības, bet viņš to noraidīja. Viņi viņu apsaukāja tāpat kā agrākie ļaudis apsaukāja citus sūtņus: nosauca viņu par burvi, meli un krāpnieku. Viņi viņu apspieda, fiziski uzbruka un vajāja viņa sekotājus.

Pravietis (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu)

turpināja Mekā saukt cilvēkus pie Allāha. Viņš apmeklēja svētceļojuma norises vietas un arābu gadatirgus, satikās ar cilvēkiem un piedāvāja viņiem pieņemt šo ticību. Viņš nevilināja ar pasaulīgām vērtībām vai varu un neiebiedēja ar zobenu — viņam nebija nedz varas, nedz karaļa statusa. Jau savas misijas sākumā viņš izaicināja savus pretiniekus radīt ko līdzīgu Cēlajam Korānam un turpināja izaicināt viņus visu mūžu. Daudzi viņa līdzgaitnieki (lai Allāhs ir ar viņiem apmierināts) noticēja viņam un pieņēma viņa ticību.

Mekā Allāhs parādīja viņam dievišķu zīmi — kādu nakti viņš tika aizvests uz Jeruzalemes Svēto templi un no turienes pacēlās debesīs. Gan muslimi, gan kristieši atzīst, ka Allāhs pacēla debesīs arī pravieti Eliju un Mesiju (lai miers ir ar viņiem).

Pravietis (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu) debesīs saņēma pavēli par lūgšanu — to pašu lūgšanu, ko muslimi veic piecas reizes dienā. Mekā notika arī cita dievišķa zīme — mēness pāršķēlās elku pielūdzēju acu priekšā.

Kureišu cilts elku pielūdzēji izmantoja visus līdzekļus, lai viņu apturētu: ķērās pie viltībām, spītīgi pieprasīja dievišķas zīmes un griezās pie jūdiem, lai iegūtu argumentus strīdā ar viņu un atturētu citus no ticības viņa vēstij.

Kad vajāšanas pret ticīgajiem kļuva nepanesamas, Pravietis (lai miers un Allāha svētība

ir ar viņu) atļāva viņiem izceļot uz Abesīniju, kur valdīja kristiešu valdnieks, un sacīja: "Tur ir taisnīgs valdnieks, kurš nevienu neapspiež." Uz Abesīniju devās divas muslimu grupas. Kad viņi ieradās pie Abesīnijas valdnieka Nadžāšī, viņi viņam izskaidroja ticību, kuru sludināja Pravietis Muhameds (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu). Valdnieks pieņēma Islāmu un sacīja: "Šī vēsts un Mozus atnestā vēsts nāk no viena un tā paša avota." Pēc tam valdnieka tauta sāka vērsties pret viņu un pret tiem, kas noticēja kopā ar viņu.

Lielā svētceļojuma laikā viņam noticēja arī vairāki cilvēki no Medīnas, kuri deva viņam uzticības zvērestu – aizstāvēt Islāmu un pašu Pravieti, ja viņš pārceltos uz viņu pilsētu, kuru tolaik sauca par Jatribu. Pravietis atļāva tiem ticīgajiem, kuri vēl atradās Mekā, pārcelties uz Medīnu. Viņi izceļoja, un Islāms Medīnā izplatījās tik plaši, ka nonāca teju katrā mājā.

Pēc tam, kad Pravietis (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu) bija pavadījis trīspadsmit gadus Mekā, sludinot ticību Allāham, viņš saņēma Allāha atļauju pārcelties uz Medīnu. Pēc pārcelšanās viņš (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu) turpināja aicināt pie ticības vienam vienīgam Allāham, un šeit pakāpeniski tika atklāti Islāma likumi. Viņš sāka sūtīt vēstnešus ar vēstulēm dažādu cilšu vadoņiem un valdniekiem — tostarp Bizantijas, Persijas un

Ēģiptes monarhiem —, aicinot tos pieņemt Islāmu.

Reiz Medīnā notika saules aptumsums, kas izraisīja cilvēkos bailes. Tas sakrita ar dienu, kad nomira Pravieša (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu) dēls Ibrahīms. Ļaudis sāka runāt: "Saule ir aptumsusi Ibrahīma nāves dēļ." To dzirdot, Pravietis (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu) sacīja:

(إِنَّ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ لَا يَكْسِفَانِ لِمَوْتِ أَحَدٍ، وَلَا لِحَيَاتِهِ، وَلَكِنَّهُمَا مِنْ آيَاتِ اللهِ يُخَوِّفُ اللهُ بِهِمَا عِبَادَهُ).

"Saule un mēness neaptumšojas kāda cilvēka nāves vai piedzimšanas dēļ. Tās ir Allāha zīmes, ar kurām Viņš iedveš Saviem kalpiem bijību."[1]

Ja Pravietis (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu) būtu bijis viltvārdis, viņš būtu steidzies izmantot šīs bailes savā labā. Viņš varētu apgalvot, ka debesis sēro par viņa dēlu, lai tie, kas viņu neatzina, sāktu no viņa baidīties.

Allāhs savu Sūtni (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu) apveltīja ar izcilu raksturu, par ko Svētajā Korānā teikts:

﴿وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٍ ۝٤﴾

«Patiesi, tev ir lielisks raksturs»

Sūra „Rakstāmais", 4. pants.

[1] Muslima hadīsu krājums, 901. hadīss.

Viņš bija patiess, taisnīgs, drosmīgs un uzticams arī pret ienaidniekiem. Viņa dāsnums un rūpes par trūkumcietējiem, atraitnēm un ubagiem bija neizmērojami lielas. Viņš vienmēr centās viņiem skaidrot patieso reliģiju un izturējās ar žēlastību. Pravietis (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu) bija tik pazemīgs, ka svešinieks, ierodoties pie viņa līdzgaitniekiem, nespēja viņu atpazīt ļaužu pūlī un mēdza jautāt: „Kurš no jums ir Muhameds?"

Viņa dzīvesstāsts ir cilvēciskas pilnības un cildenuma paraugs attieksmē pret ikvienu – gan pret draugiem, gan ienaidniekiem; gan pret savējiem, gan svešiem. Viņš izturējās ar cieņu un žēlsirdību pret bērniem un pieaugušajiem, vīriešiem un sievietēm, un pat pret dzīvniekiem un putniem.

Kad Allāhs bija pilnībā pabeidzis atklāsmi un Pravietis (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu) bija pilnībā nodevis vēstījumu, viņš aizgāja no šīs pasaules. Viņš nodzīvoja sešdesmit trīs gadus: četrdesmit gadus pirms pravietības un divdesmit trīs gadus kā pravietis un sūtnis.

Pravietis (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu) tika apbedīts Medīnā, neatstājot aiz sevis ne bagātību, ne mantojumu – vienīgi savu balto mūli, ar kuru mēdza jāt, un zemes gabalu, ko viņš bija

atvēlējis ceļiniekiem kā labdarību. 2[1]

To cilvēku skaits, kuri pieņēma Islāmu un kļuva par viņa sekotājiem, bija ļoti liels. Kopā ar viņu Atvadu svētceļojumā piedalījās vairāk nekā simts tūkstoši viņa līdzdalībnieku — tas notika aptuveni trīs mēnešus pirms viņa nāves. Tas ir viens no iemesliem, kāpēc viņa vēsts saglabājās un plaši izplatījās. Viņa līdzgaitnieki, kurus viņš audzināja, vadoties pēc Islāma vērtībām un principiem, piederēja pie labākajiem cilvēkiem: taisnīgi, atturīgi, dievbijīgi, uzticīgi un pašaizliedzīgi tās ticības dēļ, kurai viņi noticēja.

No visiem viņa līdzgaitniekiem (lai Allāhs ir ar viņiem visiem apmierināts) īpaši izcēlās Abu Bakrs, Umars ibn al-Hattābs, Usmans ibn Affāns un Alī ibn Abī Tālibs (lai Allāhs ir ar viņiem apmierināts). Viņi izcēlās ar ticību, zināšanām, pašaizliedzību un dāsnumu. Viņi bija starp pirmajiem, kas viņam noticēja un sekoja, un pēc viņa kļuva par kalifiem, turpinot nest reliģijas vēsti tālāk. Viņi nebija pravieši un viņiem nepiemita pravietības īpašības; arī viņš tos neizcēla ar kaut ko īpašu pār pārējiem saviem līdzgaitniekiem (lai Allāhs ir ar viņiem apmierināts).

Pravietim (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu) atklātais Raksts, viņa dzīvesstāsts un dzīvesveids ir

[1] Al-Buhārī hadīsu krājums, 4461. hadīss.

saglabājies tajā pašā valodā, kurā viņš runāja. Neviena cita dzīvesgājuma apraksts vēsturē nav saglabājies tik detalizēti kā viņējais (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu): ir zināms pat tas, kā viņš gulēja, ēda, dzēra un smējās...

Un pat tas, kā viņš izturējās ģimenē savās mājās.

Viss viņa dzīvesstāsts ir saglabāts un pierakstīts. Viņš bija cilvēks — sūtnis, kam nepiemita dievišķas īpašības; tādēļ viņš bija tāds pats Dieva kalps kā visi pārējie.

4. Viņa vēstījums

Allāhs sūtīja Muhamedu (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu) brīdī, kad pasaulē valdīja tumsonība, neticība un maldi. Tolaik bija palikuši vien nedaudzi jūdi un kristieši, kuri joprojām pielūdza vienīgo Dievu. Tāpēc Allāhs izvēlējās Muhamedu (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu) par pēdējo pravieti, uzticot viņam nest cilvēcei vadību un patieso reliģiju, lai tā būtu augstāka par citām mācībām. Viņa vēsts aicināja cilvēkus atstāt pagānismu, neticību un neziņu un pievērsties viendievībai un ticībai. Tā turpināja un noslēdza iepriekšējo praviešu darbu.

Viņš sludināja tās pašas vērtības, ko visi iepriekšējie sūtņi — Noass, Ābrahāms, Mozus, Zālamans, Dāvids un Jēzus. Viņa aicinājuma pamatā bija ticība Allāham – Radītājam un Uzturētājam, dzīvības devējam un atņēmējam, kas visu pārvalda

ar žēlsirdību un līdzjūtību. Viņš mācīja, ka Allāhs ir visa redzamā un neredzamā Radītājs, un viss, kas nav Allāhs, ir Viņa radīts.

Tāpat viņš aicināja pielūgt tikai Allāhu un nepielūgt neko citu, skaidri apliecinot, ka Allāhs ir Viens un Viņam nav līdzinieku ne pielūgsmē, ne valdīšanā, ne radīšanā, ne pārvaldībā. Viņš uzsvēra, ka Visaugstākais Allāhs nav ne dzemdinājis, ne dzimis, Viņam nav ne līdzvērtīga, ne līdzīga, un Viņš neiemiesojas nevienā no Savām radībām.

Tāpat viņš aicināja ticēt visiem Dieva sūtītajiem rakstiem, tostarp Ābrahāma un Mozus (lai miers ir ar viņiem) rakstiem, Torai, Psalmiem un Evaņģēlijam. Viņš mācīja atzīt visus praviešus (lai miers ir ar viņiem), uzsverot, ka viena pravieša noliegšana nozīmē visu praviešu noliegšanu.

Viņš nesa prieka vēsti par Allāha žēlastību, apliecinot, ka Allāhs ir Žēlsirdīgs Kungs un rūpējas par Savām radībām šajā dzīvē. Viņš mācīja, ka tikai Allāhs tiesās cilvēkus Tiesas dienā, kad tie tiks augšāmcelti no kapiem. Ticīgie par labajiem darbiem saņems desmitkārtīgu atlīdzību, bet par sliktajiem – atbilstošu sodu. Ticīgajiem tā būs mūžīga svētlaime, bet neticīgie un tie, kas dara ļaunus darbus, saņems sodu gan šajā, gan pēdējā dzīvē.

Savā misijā Muhameds (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu) necildināja ne savu cilti, ne zemi,

ne sevi. Korāna praviešu Noasa, Ābrahāma, Mozus un Jēzus (lai miers ir ar viņiem) vārdi minēti biežāk nekā viņa vārds. Tajā nav minēts viņa mātes vārds un nav pieminēti arī viņa sievu vārdi, toties Mozus māte ir pieminēta vairākkārt, bet Marija (lai miers ir ar viņu) vārds minēts trīsdesmit piecas reizes.

Pravieša rīcība vienmēr bija taisnīga un saskanēja ar Allāha likumu, saprātu un cilvēka dabu. Pravieši ir Dieva sūtņi, kas nodod cilvēkiem Viņa vēsti, un šajā uzdevumā viņi nekļūdās. Taču viņi nav dievi – viņi ir cilvēki, tikai Allāhs atklāj viņiem Savus likumus un pavēles.

Viens no redzamākajiem pierādījumiem tam, ka Muhameda (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu) vēsts ir dievišķa atklāsme, ir tās saglabāšanās un nepārtrauktā prakse: tai seko ļoti liels skaits musulmaņu, kas pilda lūgšanas, maksā attīrīšanas nodokli, gavē, dodas svētceļojumā un izpilda citus reliģiskos pienākumus, tos nepārveidojot.

5. Pravieša sūtības zīmes un pierādījumi

Allāhs Savus praviešus vienmēr atbalstījis ar dievišķām zīmēm, kas apliecina viņu pravietību un kalpo par neatspēkojamu pierādījumu. Katram pravietim Allāhs deva dievišķas zīmes, kuras bija pietiekamas, lai cilvēki spētu noticēt. Īpaši izcilas zīmes Allāhs deva mūsu Pravietim Muhamedam (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu). Galvenā no tām ir Svētais Korāns — pravietības mūžīgais brīnums,

kas paliks nemainīgs līdz laiku galam. Par viņa sūtību liecina arī citi brīnumi un zīmes.

Muhameds (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu) veica nakts ceļojumu un pacelšanos debesīs. Viņa laikā mēness sašķēlās divās daļās. Pēc viņa lūgšanām izslāpušajā zemē nolija svētīgs lietus.

Neliels ēdiena vai ūdens daudzums viņa svētības dēļ kļuva par pārpilnību, kas piesātināja daudzus cilvēkus.

Viņš stāstīja par pagātnes noslēpumiem, kurus viņam atklāja Allāhs un kurus neviens cits tik precīzi nezināja. Viņš stāstīja par praviešu (lai miers ir ar viņiem) gaitām ar savām tautām un par cilvēkiem, kuri ilgstoši bija patvērušies alā.

Viņš arī teica, ka Visaugstākais Allāhs viņam atklājis notikumus, kas risināsies pēc viņa nāves: piemēram, lielus ugunsgrēkus Hidžāzā, kuru atblāzmu redzēs ļaudis Šāmā, kā arī laikus, kad cilvēki sacentīsies, kurš uzcels augstāku ēku.

Allāhs viņu pasargāja no briesmām un no tiem, kas vēlējās viņam ļaunu.

Viss, ko viņš solīja saviem līdzgaitniekiem, piepildījās. Viņš tiem teica:

(لَتُفْتَحَنَّ عَلَيْكُمْ فَارِسُ وَالرُّومُ، وَلَتُنْفَقَنَّ كُنُوزُهُمَا فِي سَبِيلِ اللهِ).

„Jums noteikti tiks atvērtas Persijas un Romas zemes, un viņu dārgumus jūs atdosiet Allāha ceļā."

Allāhs arī sūtīja eņģeļus, lai tie viņam palīdzētu.

Pravieši (lai miers un Allāha svētība ir ar viņiem) jau agrāk savām tautām vēstīja par pravieša Muhameda (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu) atnākšanu. Starp tiem, kuri par viņu vēstīja, bija Mozus, Dāvids, Zālamans, Jēzus un citi Izraēla dēlu pravieši (lai miers ir ar viņiem).

Allāhs ir stiprinājis viņu arī ar argumentiem un līdzībām, kas pārliecina veselo prātu.[1]

Šīs dievišķās zīmes un līdzības ir plaši izklāstītas Korānā un pravietiskajā tradīcijā. Pravieša dievišķās zīmes ir tik daudz, ka visas nav iespējams saskaitīt. Ikviens, kas vēlas ar tām iepazīties, var tās atrast Korānā, tradīcijas krājumos un pravieša dzīves aprakstos — tur ikviens var atrast drošas un uzticamas ziņas par tām.

Ja šīs dievišķās zīmes nebūtu notikušas, tad kureišu neticīgie, jūdi un kristieši Arābijas pussalā izmantotu šo faktu, lai viņu apsūdzētu melos un atturētu cilvēkus no viņa mācības.

Cēlais Korāns ir raksts, ko Allāhs atklāja pravietim Muhamedam (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu). Tas ir visu radību Kunga vārdi. Allāhs izaicināja cilvēkus un džinus radīt kaut ko līdzīgu Korānam vai vienu tā sūru, un šis izaicinājums

[1] 3 Visaugstākais Allāhs ir teicis: „Ak, cilvēki, ieklausieties šajā līdzībā! Tie, kurus jūs pielūdzat Allāha vietā, nespētu radīt pat vienu mušu, pat ja apvienotu visus savus spēkus. Un, ja šī muša viņiem ko atņemtu, tie nespētu to atgūt. Gan tas, kurš lūdz, gan tas, kuru lūdz, ir nespējīgs!"

joprojām pastāv līdz mūsdienām. Korāns sniedz atbildes uz daudziem būtiskiem jautājumiem, kas mulsinājuši miljoniem cilvēku. Korāns līdz mūsdienām ir saglabāts tajā pašā arābu valodā, kurā tas tika atklāts — no tā nav pazudis neviens burts. Šodien to iespiež un izplata. Tas ir dižs, brīnumains raksts — vissvarīgākā grāmata, kura jebkad dota cilvēcei. To ir vērts izlasīt oriģinālā vai tulkojumā citā valodā. Tas, kurš neiepazīstas ar to un netic tam, atsakās no liela labuma.

Pravieša tradīcija, mācība un dzīvesstāsts ir saglabāti un nodoti uzticamu stāstītāju ķēdēs. Šodien tos var lasīt drukātās grāmatās valodā, kurā viņš runāja, it kā viņš būtu mūsu vidū, kā arī daudzās citās valodās. Cēlais Korāns un pravieša tradīcijas mantojums ir vienīgie Islāma likumu un noteikumu avoti.

6. Islāma šariāts

Likums, ar ko nāca Pravietis Muhameds (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu), ir Islāma šariāts — pēdējā no dievišķajām likumu sistēmām un atklāsmes vēstījumiem. Savos pamatos tas sakrīt ar iepriekšējo praviešu likumiem, tomēr atšķiras praktiskajā īstenojumā.

Šie likumi ir pilnīgi un universāli, piemēroti jebkuram laikmetam un vietai. Tie palīdz uzturēt līdzsvaru starp cilvēka garīgajām vajadzībām un ikdienas dzīvi. Šariāts ietver ne tikai pielūgsmes

aktus, piemēram, lūgšanu un ziedošanu, bet arī nosaka taisnīgus principus finanšu, politikas, sociālajā, militārajā un vides aizsardzības jomā.

Šariāta mērķis ir sargāt ticību, dzīvību, godu, īpašumu, saprātu un nākamo paaudžu labklājību. Islāma likums aicina uz tikumību, cieņu, taisnīgumu, tīrību, mīlestību un savstarpēju atbalstu; tas mudina sargāt cilvēku dzīvību un drošību savās zemēs un iestājas pret jebkāda veida ļaunumu, netikumiem un netaisnīgu apspiešanu. Pravietis Muhameds iestājās pret tirāniju un samaitātību visās tās izpausmēs, kā arī pret māņticību, noslēgšanos no sabiedrības un mūku dzīvesveidu.

Pravietis skaidri norādīja, ka Allāhs ir pagodinājis cilvēku — gan vīrieti, gan sievieti — un piešķīris cilvēkam pilnas tiesības, vienlaikus padarot ikvienu atbildīgu par savām izvēlēm un rīcību, kā arī par nodarīto kaitējumu sev vai citiem. Viņš pasludināja vīrieti un sievieti par vienlīdzīgiem ticībā, atbildībā, atalgojumā un soda priekšā. Šajā likumā sievietei ir piešķirta īpaša aizsardzība un goda vieta — gan kā mātei un sievai, gan kā meitai un māsai.

Šariāts sargā arī cilvēka prātu, aizliedzot visu, kas to bojā, tostarp apreibinošu dzērienu lietošanu. Islāms reliģiju uzlūko kā gaismu, kas izgaismo prātu un rāda cilvēkam ceļu uz apzinātu sava Kunga

pielūgsmi. Tāpēc Islāms piešķir prātam augstu nozīmi: tas balsta uz to cilvēka atbildību un atbrīvo prātu no māņticības un elku pielūgsmes.

Islāma likumi godina patiesas zināšanas, aicina uz objektīvu zinātnisku izpēti un rosina pārdomas par cilvēku un Visumu. Zinātnes atklājumi tikai apstiprina to, ko sludināja Pravietis (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu).

Islāma likumu priekšā visi cilvēki ir vienlīdzīgi neatkarīgi no izcelsmes vai rases. Pārākumu nenosaka dzimums vai tautība, bet dievbijība. Pravietis Muhameds (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu) apliecināja, ka ikviens cilvēks piedzimst ar dabisko ticību un ka neviens nenāk pasaulē ar iedzimta vai sveša grēka nastu.

Islāma likumā Allāhs ir noteicis nožēlu — atgriešanos pie sava Kunga un atteikšanos no grēka. Islāms dzēš iepriekšējos grēkus, un patiesa nožēla attīra no visa, kas bijis pirms tās. Cilvēkam nav nepieciešams atzīties savos grēkos citu priekšā, jo Islāmā saikne starp cilvēku un Allāhu ir tieša, bez starpnieka. Islāms aizliedz padarīt cilvēkus par dieviem vai piešķirt tiem dievišķas īpašības.

Islāma likumi, ko Allāhs atklāja Pravietim Muhamedam (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu), atceļ visus iepriekšējos likumus. Likums, kuru Allāhs ir atklājis Muhamedam (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu), ir paredzēts visai cilvēcei

un ir pēdējais likums līdz Tiesas dienai. Šis likums ir domāts visai cilvēcei, tādēļ tas aizstāj visu, kas bijis pirms tā, līdzīgi tam, kā tas bija ar daudziem iepriekšējiem rakstiem un likumiem. Visaugstākais Allāhs nepieņem citu likumu kā vien šo, un nevienu reliģiju, kā vien to, kura ir atklāta Pravietim Muhamedam (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu). Viņš nepieņems ticību no tā, kas izvēlas citu ceļu. Ikviens, kas tiecas izprast šī likuma nianses, var tās atrast uzticamos Islāma avotos.

Islāma likumu mērķis — tāpat kā visu debesu vēstījumu mērķis — ir garīgi celt cilvēku, mācot patieso ticību, lai cilvēks kalpotu vienīgi Dievam, Visu radību Kungam, un nekļūtu par kalpu cilvēkiem, mantai vai māņticībai.

Islāma likums ir derīgs katram laikam un vietai, un tajā nav nekā, kas būtu pretrunā patiesajām cilvēka interesēm, jo tas ir no Dieva, kurš vislabāk zina cilvēku vajadzības. Cilvēkiem ir nepieciešams likums, kas nāk no Dieva, nav pretrunīgs un kalpo viņu labumam, vedot uz labestību un taisnību. Balstoties uz šo likumu, cilvēku dzīve kļūst sakārtota un pasargāta no netaisnības.

7. Pretinieku nostāja un viņu liecības par Pravieti

Katram pravietim ir bijuši pretinieki, kas stājušies pretī viņa aicinājumam un centušies novērst cilvēkus no ticības ceļa. Tāpat arī Allāha

Sūtnim Muhamedam (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu) viņa dzīves laikā un arī pēc viņa nāves bija daudz pretinieku. Tomēr Allāhs viņam deva uzvaru pār visiem. Vēsture liecina, ka daudzi viņa pretinieki — gan senatnē, gan mūsdienās — ir atzinuši, ka viņš ir pravietis un ka viņš nesa to pašu vēsti kā pravieši pirms viņa (lai miers un svētība ir ar viņiem). Lai gan viņi saprata, ka viņš runā patiesību, viņi tomēr to noraidīja personīgu iemeslu dēļ: godkāres, baiļu vai piesaistes pie materiālām priekšrocībām.

Un slavēts lai ir Allāhs, Visu radību Kungs.

❋❋❋

الفهرس

Islāma sūtnis Muhameds (lai miers un Allāha svētība ir ar viņu).....2
1. Viņa vārds, izcelsme un pilsēta, kurā viņš piedzima un uzauga. 2
2. Viņa laulība. 3
3. Atklāsmes sākums.....4
4. Viņa vēstījums 11
5. Pravieša sūtības zīmes un pierādījumi.....13
6. Islāma šariāts.....16
7. Pretinieku nostāja un viņu liecības par Pravieti 19

❋❋❋

lv449v1.0 - 05/08/2026

رئاسة الشؤون الدينية بالمسجد الحرام والمسجد النبوي

حرمين

رسالة الحرمين

Message of The Two Holy Mosques

Guidance content for the visitors of the Holy Mosque and the Prophet's Mosque in languages